

ГЛАВНА ПРОКУРАТУРА

София, 12.02. 1993 г.

НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

№ 2254/93. Т-13

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Г.Н. С. Жилищев
по в.с. № 2/93 г.
15.11.93 г.

НОМЕР ...
ДАТА 8/с. 9. 2/93 г.
ВРЕМЯ 12.02.93

СТ А Н О В И Щ Е

НА ГЛАВНИЯ ПРОКУРОР НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ ПО КОНСТИТУЦИОННО
ДЕЛО № 2/1993 г.

ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

РЕШЕНИЕТО НА НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ ОТ 19.01.1993 г., С КОЕТО СЕ ДАВА РАЗРЕШЕНИЕ ЗА ВЪЗБУЖДАНЕ НА НАКАЗАТЕЛНО ПРЕСЛЕДВАНЕ СРЕЩУ НАРОДНИЯ ПРЕДСТАВИТЕЛ АЛЕКСАНДЪР ЛИЛОВ НЕ ПРОТИВОРЕЧИ НА КОНСТИТУЦИЯТА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ. РАЗВИТИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ В ОБРАТЕН СМИСЪЛ ОТ 69 ДЕПУТАТИ В НАПРАВЕНОТО ИСКАНЕ ДО ВАС, СА НЕОСНОВАТЕЛНИ ИЛИ КАСАЯТ ВЪПРОСИ, КОИТО СА ОТ ИЗКЛЮЧИТЕЛНАТА КОМПЕТЕНТНОСТ НА САМОТО НАРОДНО СЪБРАНИЕ. СЪОБРАЖЕНИЯТА В ПОДКРЕПА НА СТАНОВИЩЕТО МИ СА СЛЕДНИТЕ:

1. НАРОДНОТО СЪБРАНИЕ, СЪГЛАСНО ЧЛ.81, АЛ.2 ОТ КОНСТИТУЦИЯТА, ПРИЕМА С РЕШЕНИЯ С ОБИКНОВЕНО МНОЗИНСТВО ОТ ПРИСЪСТВУВАЩИТЕ. НЕ Е СПОРНО, ЧЕ АТАКУВАНОТО РЕШЕНИЕ Е ПРИЕТО В СЪОТВЕТСТВИЕ С ТОВА ИЗИСКВАНЕ, КАТО ГЛАСУВАНЕТО Е ПРОВЕДЕНО ПО НАЧИН, УРЕДЕН В ЧЛ.51 ОТ ПОДНС.

НЕЗАВИСИМО ОТ ГОРНОТО, ДОРИ ДА СЕ УСТАНОВИ, ЧЕ ДВАМА НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ НЕ СА ПРИСЪСТВУВАЛИ И СА ИЗПОЛЗУВАНИ КАРТИТЕ ИМ, ТЕХНИТЕ ГЛАСОВЕ НЕ СЕ ОТРАЗЯВАТ НА НЕОБХОДИМОТО МНОЗИНСТВО

2.

ЗА ПРИЕМАНЕ НА РЕШЕНИЕ.

2. Решението на Народното събрание е взето по искане на Главния прокурор от 08.01.1993 г., съдържащо данни за наказуеми деяния по чл.203, ал.1 във връзка с чл.202, ал.1, т.1 и чл.201, във връзка с чл.20, ал.2 и чл.26, ал.1 от Наказателния кодекс, посочени за "тежки престъпления" по смисъла на чл.93, т.7 от същия закон. Това искане, с изчерпателна наказателно-правна квалификация, е било предоставено на всички депутати, подробно е обсъждано и въз основа на него е взето решението на Народното събрание. Това решение е формулирано по същия начин, както и решението от 01.07.1992 г., относно имунитета на Андрей Луканов и Конституционният съд с решение № 12/29.07.1992 г. по к.д. № 19/1992 г. категорично е постановил, че нарушение на чл.70 от Конституцията не е допуснато.

3. Поставеният въпрос за несъставомерност на деянието, който не бил обсъждан от Народното събрание и на второ място, че не било уточнено дали това престъпление е тежко са проблеми от изключителната компетентност на самия Парламент.

В цитираното по-горе решение на Конституционния съд изрично е посочено, че дали искането на Главния прокурор съдържа достатъчно данни и дали те сочат за извършено тежко престъпление не може да се преценява от Конституционния съд. Проблемът е от компетентност на Народното събрание и не подлежи на контрол.

4. В точка 4 на искането на депутатите не се сочи нарушение на конкретен текст от Конституцията, а се правят изводи от твърдяни нарушения на НПК. Очевидно е, че са развити съображения

3.

и основания, които са извън обхвата на разпоредбата на чл.149, ал.1, т.2 от Конституцията.

Независимо от горното, следва да се има предвид, че шестмесечният срок за разследване, визиран в чл.222 от НПК изтече на 11.01.1993 г. /тъй като 09.01. с.г. е почивен ден/. Искането на главния прокурор за снемане имунитета на народния представител Александър Василев Лилев, за да бъде привлечен към наказателна отговорност по сл.д. № 3/92 г. по описа на Главна прокуратура е направено преди тази дата, а становището за това на работещите по него прокурори в по-ранен период. Именно в последното впоследствие възпроизведено в искането на Главния прокурор до Народното събрание се съдържат данните, даващи основание да бъде разширен кръга на привлечените като обвиняеми лица, а именно за привлеченето към наказателна отговорност на народния представител Александър Василев Лилев. За това и с оглед решението на Народното събрание по искането на Главния прокурор, законосъобразно и в законоустановения за това 7-дневен срок наказателното производство по сл.д. № 3/92 г. по описа на Главна прокуратура с постановление от 18.01.1993 г. на основание чл.239 ал.1 т.1 във връзка с чл.22а от НПК бе спряно. След решението на Народното събрание от 19.01.1993 г., публикувано в Д.В. Бр.7/1993 г. и самото то получено в Главна прокуратура на 09.02.1993 г. наказателното производство бе възобновено при условията и на основание чл.239 ал.6 от НПК. Поради това искането на главния прокурор не се явява в нарушение на разпоредбата на чл.222 от НПК.

4.

По изложените съображения поддържам, че твърденията за противоконституционност на решението на Народното събрание от 19.01.1993 г. са неоснователни.

С УВАЖЕНИЕ,

ГЛАВЕН ПРОКУРОР:

/И. ТАТАРЧЕВ/